

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kull_06-Jizda_za_vychod_slunce.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kull_06-Jizda_z

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 1.8.2004

Modification Date: 1.8.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

JÍZDA ZA VÝCHOD SLUNCE
(Riders Beyond the Sunrise)

"Takže," uzavíral svou řeč Tu, hlavní rádce, "hraběnka Lala-ah z Vanary ulítla i se svým milencem, farsunianským dobrodruhem Felnařem. Způsobila tak hanbu svému nastávajícímu manželovi a tím i trůnu Valusie!"

Král Kull, sedící s bradou podepřenou pěstí, zabručel. Poslouchal s pramalým zájmem, když starý rádce vyprávěl příběh mladé hraběnky z Vanary o tom, jak nechala valusijského šlechtice čekat na svatební obřad na schodech chrámu Meramy, zatímco sama utíkala s milencem. A tak teď nevěděl, proč Tu přiřkládá tomuto poněkud podlému, ale konec konců běžnému činu, takovou důležitost.

"Ano, rozumím," řekl Kull nevrle, "ale co má co do činění to milostné dobrodružství a její útěk se mnou, či s valusijským trůnem? Nedávám jí žádnou vinu v tom útěku od Ka-yanny. Při Valkovi, je ošklivý jak d'ábel z močálů a má sklony k hanebnosti. Proč zaplňuješ mé uši takovou historkou?"

"Asi jsi plně nepochopil důsledky, Kulle," odpověděl starý rádce s trpělivostí, kterou vyžaduje barbarský válečník, stane-li se náhodou králem. "Ty jsi přišel z Atlantisu a nejsi ještě zcela obeznámen se starými zvyky velké Valusie. Dovol, abych ti to vysvětlil. Lala-ah, utíkající snoubenci téměř od oltáře, kde měl slavnostně proběhnout jejich svatební obřad, takto spáchala těžký přestupek proti nejvyšším tradicím Valusie. A urážka Valusie je i urážkou krále Valusie. Proto královský soudní dvůr nařídil, že musí být

přivedena zpět do Zázračného města k soudnímu jednání.

A potom, je také hraběnkou a nemůže si vzít cizince bez souhlasu krále. Proto také zákon dohlíží na sňatky šlechty. A v tomto případě jsi ještě neudělal svůj souhlas, dokonce si ani nebyl požádán o jeho udělení. Valusie se stane předmětem posměchu mezi Sedmi císařstvími, jestli se zjistí, že dovolujeme cizím dobrodruhům unášet naše ženy beztrestně a připouštíme, aby valusijské šlechtické rody a tituly pohrdaly našimi starými zákony."

Kull si zamnul bradu, zamračeně přemýšleje o tisíci a jedna úkolech, které král musí provádět. Musí rozbít vytoužené spojení té dívky bezdůvodně jen proto, že zákon, zaznamenaný před mnoha léty jakýmsi breptavým dědkem na ztrouchnivělém svítku, musí být uposlechnut!

"Při Valkovi," zabručel, vrtíc se neklidně na mocném trůnu. "Vy Valusiané přikládáte příliš důležitosti takovým věcem, jako jsou zvyky a tradice! Slyšel jsem moc málo něco jiného, co jsem usedl na Topasový trůn. Nemám to rád Tue! V mé zemi se spojují ženy s mužem, kterého si vybere jejich srdce. Samozřejmě, my jsme jen divoši..."

Tu moudře přikývl. "Ano, Kulle. Ale toto je civilizované království, ve kterém všichni ctí zákony. Ve tvé domovině, v Atlantisu, jsou muži a ženy divocí, neomezovaní minulostí a tradicemi. Ale my tu máme civilizaci. A civilizace to je spletené tkanivo zvyků a pravidel, které určují pevné hranice lidem, kteří pak mohou žít společně v bezpečí."

"V bezpečí!" zavrčel Kull. "Myslím, že toto 'bezpečí' je trochu podvodem zaprášených zákonů – dám přednost bezpečí pojištěnému bojovníky se silnými svaly, s chrabrým uměním válčit a s ostrými meči! To je Kullovo pojetí bezpečí!"

"Ano, králi," souhlasil smířlivě Tu. "To je představa, jestli dovolíš, muže, vyrostlého v divočině."

Kull se rozesmál. "Čím déle pozoruji to, čemu říkáš civilizace, tím příznivěji smýšlím o tom, co nazýváš divočinou! Ale pokračuj, Tue, protože pořád jsem ještě nepochopil tvé argumenty."

"Už jen jeden důvod, králi!" pokračoval Tu. "A to tento: hraběnka má v sobě něco královské krve, protože její matka byla sestřenicí Borna, kterého jsi přemohl při uchopení trůnu Valusie! Má tedy sice nepatrný, ale přece jen zákonný nárok na trůn. Toho by mohl dobrodruh Felnar z Farsunu zneužít, jestli je ctižádostivý, jak většinou tyto typy lidí bývají. Odvážíme se – odvážíš se ty – riskovat soupeře s nárokem na valusijský trůn?"

V tygřích očích Kulla se zalesklo nezkrotné světlo. To byl nepochybně důvod! Zmocnil se Topasového trůnu a měl v úmyslu si ho udržet. Z hloubi hrudi se mu vydralo neartikulované zavrčení. Tu se usmál pod vousy a přiložil poslední polínko do ohně.

"Ka-yanna pronásleduje dvojici milenců s ozbrojenou skupinou. Jeden z nich čeká venku se zprávou od farsunského dobrodruha. Myslím, že bys ho měl vyslechnout, králi!"

"Přiveď ho, ať promluví," zavrčel Kull.

Tu byl zpátky v okamžiku, následován mladým jezdce, jehož drátěná košile byla pokryta prachem z cest. Mladík se hluboce uklonil před bojovným valusijským králem.

Kull na něho hleděl divokým pohledem.

"Jak to, že přinášíš slova Felnara? Proč jsi se toho chlapíka nezmocnil, když jsi mu byl tak blízko, že jsi s ním mohl hovořit?"

"Ne, můj králi. Neviděl jsem ho. Ale mluvil jsem se stráží na hranici Zarfhaany. To jim předal tento Felnar zprávu a přikázal, aby ji opakovali kterémukoli Valusianovi, který půjde v jeho stopách. Ta zpráva zní: 'Vyříd' barbarskému ničemovi, co se předvádí na posvátném valusijském trůnu, že jsem ho nazval padouchem, pobudou a podlým uchvatitelem. Řekni mu, že jednoho dne já a má nevěsta, jejíž nárok na trůn je oprávněnější, než jeho, se vrátíme s tisíci meči a strhneme ho z toho vysokého místa. Obléknu pak Kullovo zbabělé tělo do ženských šatů a dovolím mu obsluhovat mé vozataje, jelikož v této práci je, pro svůj nízký původ, zručnější!'"

Po těchto slovech se v trůnním sále rozhostilo hluboké ticho. Ve vzduchu viselo napětí před bouří.

Pak se Kull vztyčil v celé své mohutnosti a královské žezlo se zařinčením upadlo na mramorovou dlažbu. Chvilí stál beze slova, tvář potemnělou vztekem, oči planoucí jak šedé pochodně. Konečně se mu vrátil hlas a neartikulovaně zařval, až Tu i mladík uskočili zpět, jako když člověk nečekaně narazí na tygra v pelechu.

"Valko! Holgare! Hone a Hotathe!" řval zuřivým hlasem, míchaje dohromady bohy, pohanské modly i představitele pekel do rouhavého spojení, které Tuem otrásl. Král máchl mocnými pažemi a železné pěsti dopadly na desku stolu s tak strašlivou silou, až se masivní nohy zkroutily jak papír. Tu uskočil ke stěně a mladý jezdec, bílý ve tváři jak mléko, letěl ke dveřím. Odvážil se příliš, předáváje Kullovi Farsuňanovu urážlivou výzvu, a teď se bál o svůj život. Ale Kull byl přece jen divoch a byl dalek spojovat urážku s jejím doručitelem. To dělají jen civilizovaní monarchové, že si vylijí vztek a pomstí se kurýrovi, nesoucímu pohanu od svého pána.

Kull si strhl drahokamy posázené královské roucho a mrštil jím na druhý konec místnosti. Koruna zazvonila o stěnu tak prudkým úderem, až se s ní vysypaly jiskřivé opály. Popadl svůj velký meč a kolem nahého těla si zapnul pás s pochvou.

"Koně! Svolej Rudé Zabijáky, ať sedlají a jedeme! Kde je Pikt Brule! Hni se, ty plochonohý, zabeďněný tupče s otevřenou hubou – !"

Tu proletěl místností, až mu plášť pleskal o kostnatá lýtka, strkajíc před sebou bledého jezdce.

"Zatrub válečný poplach! Rychle! Sežeň Brulovy Zabijáky před krále dříve, než nás všechny zabije!"

Čtyřista bojovníků, oděných od hlavy až po paty v červené nádheře, sedělo vzpřímeně na svých koních uprostřed velkého nádvoří před Palácem Králů, když Kull zamračeně vykročil z paláce. Meče třískly o štíty a koně se vzepjali na zadních nohách při pozdravu Rudých zabijáků. Kull odpověděl na pozdrav a divoké oči mu plály hrdostí a zuřivostí. To byli ti nejhroznější vojáci na Zemi, kavalerie, sestavená samotným Kulem z vybraných bojovníků z hornatého kraje Valusie. Byli to nejsilnější a nejrázněji bojující mužové této degenerované rasy. Mimo ně tu byli i Piktové, štíhlí, nazí divoši, muži z hrdinného Brulova kmene. Seděli na svých ořích jak kentauři a byli schopni bojovat jak démoni z šarlatových děr pekla. Kull přikročil ke svému velkému válečnému koni a uchopil uzdu tohoto jen zpola zkroceného zvířete. Mocným tahem, který vyvolal obdivné vydechnutí i těchto silných bojovníků, ho přinutil pokleknout. Vyskočil pak v plné zbroji do sedla a mocnou pevnou rukou řídil frkajícího oře. Brule, velitel nejstrašlivějších spojenců Valusie a nejbližší Kullův přítel, přiklusal po bok králi, doprovázen Kelkorem, druhým velitelem Rudých zabijáků.

"Kam, králi, jedeme?"

"Blízko i daleko, při Valkovi! Nejdříve do Zarfhaany a pak za ni – do země sněhu či hořících pouští, a možná až do samotného rudého jícnu pekla, to ještě nevím!"

Kullova zuřivost, zpočátku rudě žhnoucí, ochladla a ztuhla v ocelově ledový vztek. V bezcílné bronzové tváři plály oči jak obnažená čepel meče.

Brule vycenil zuby ve vlčím úšklebku. "A co tam budeme hledat?"

"Stopu Felnara, skrývající ho se dobrodruha z Farsunu, který unesl valusijskou ženu. Vystopujeme farsunského lišáka v jeho noře, i kdybychom museli oprášit polovinu Země!"

Tu, stále se ještě chvějící strachem, vyšel za králem na nádvoří.

"Ó, králi," odvážil se promluvit třaslavým hlasem, "to je nemoudré! Císař Zarfhaany nikdy nedovolí, aby taková síla jezdců projížděla jeho říší! Zapomeň na plané hrozby toho vychloubačného únosce nevěst – " Kull ho probodl zuřivým pohledem.

"Nebyl jsi to právě ty, kdo mne nutil k tomuto pátrání? Tak teď buď zticha! Tu – nechávám Valusii v tvých rukou do mého návratu. Vráť se, až zkřížím meč s tím Farsuňanem, nebo se nevrátím vůbec. Jestli nám zarfhaanijští nedovolí průjezd, pojedu přes rumiště jejich poražených měst." To byla Kullova zachmuřená odpověď. "V Atlantisu se muži mstí za urážku. A i když už nejsem Atlant'an, při Valkovi, stále ještě jsem muž!"

Divoce pokynul k východu. Kelkor vykřikl povely – trubky se zvedly, jiskřivé ve slunečním světle a udeřily bronzovým hromem – Rudí zabijáci vyrazili. Záplava oceli a karmínové červeně se rozlila širokou třídou a pryč ze vznešeného města.

Lidé udiveně vyhlíželi z balkónů, střech a oken na tu mohutnou kavalkádu síly, ženoucí se do odvážné bitvy. Pozorovali očabrákované koně, potrásající kadeřavými hedvábnými hřívami. Stříbrná kopyta zvonila na kostkách cesty jako by tam pracovala horda skřítků-kovářů. Na špičkách kopí a oštěpů vlály vlaječky a slunce se odráželo od bronzového brnění bojovníků. Za nimi vlály ve větru pláštíky jak rudé prapory. Smělá jízda se zmenšovala, až zmizela v rozevřených ústech Východní brány a ztratila se z

dohledu.

Občané města se vraceli ke své práci, jak obvykle lidé činí, bez ohledu na to, jak zlověstné úkoly čekají krále a jeho válečníky.

* * *

Noc je našla tábořit na svahu hor za Valusií. Lide z hor přicházeli s dary jídla a pití. Hrdí válečníci teď, když byli pryč ze Zázračného města, se cítili volněji a svobodně si povídali s prostými lidmi, mezi nimiž měli mnozí příbuzné. Zpívali staré písně u nočních ohňů a opakovali staré žerty.

Kull zamračený a neuvolněný, poodešel stranou, mimo dosah záře ohňů. Stál pod oblohou, posázenou drahokamy hvězd a hleděl na tajemnou vyhlídku. Obklopovaly ho holé skály a kvetoucí údolí. Ostré linie svahů byly změkčeny porostem listnaté zeleně. Hluboká údolí vypadala ve světle hvězd jak jámy plné inkoustu, jak temné říše staré magie a kouzel. Ale hřebeny hor vystupovaly holé a čisté, postříbřené měsíčním svitem. Toto pohoří Zalgary Kulla vždy znovu okouzlovalo. Připomínalo mu vysoké, zasněžené hory Atlantisu, na které šplhal jako chlapec ještě před tím, než se vydal do dálek velkého, sluncem ozářeného světa, vepsat své jméno do lesku hvězd a zmocnit se starobylého trůnu.

Ale tylo hory byly jiné. Strmá skaliska Atlantisu se tyčila neschůdná a strmá. Pro mladíky, dokonce i pro Kulla, byla surová a strašná. Ani věky neotupily jejich hroty, ostré jak nože a podobné tesákům, na které se napichovaly samotné hvězdy.

Pohoří Zalgara bylo proti tomu starší, oblejší. Tyčilo se jak laskaví bohové. Zelené hájky a vysoké stromy se veselily na jeho úbočích. Vlnící se tráva zelených luk na mírných svazích připomínala sametový šat. Staré, velmi staré, pomyslel si Kull. Uplynulá staletí setřela jejich ostré hrany hřebenů. Jemné a krásné svým věkem, ležely tyto pahorky a snily o starých časech a králích, kteří tu svou nohou sešlapali trávnick.

Ale opět ho zasáhla rudá vlna vzpomínky na chvástavou urážku, potlačující jeho zadumané přemýšlení. Kull trhl statnými rameny a pohlédl do poklidného oka Měsíce.

"Valko a Hotathe! Zatraťte mou duši do věčných pekel, jestli si neschladím vztek pomstou na tom Farsuňanovi!" zařval.

Noční vítr zašuměl ve větvích jako výsměch jeho přísaze.

* * *

Dříve než nachový rozbřesk zaplavil jak požár Zalgaru, Kull už byl v sedle v čele své výpravy. Třpyt svítání se odrážel bílým leskem na špičkách kopí, helmách a štítech Rudých zabijáků, jejichž řada se vinula jak šarlatový had zelenými údolími a po táhlých zvlněných svazích hor, porostlých trávou, ztěžklou perlami rosy.

"Jedeme k vycházejícímu slunci," poznamenal Kelkor.

Brule se zachvěl. "Ano, a někteří z nás pojedou až za ně."

Teď se pro změnu zachvěl Kelkor. "Co má být, bude. To je už osud válečníka."

Kull je všechny pozoroval nehybnou maskou bronzové tváře, ve které žily jen oči. Pozoroval zamyšleně Kelkora. Tradice nařizovala, aby velitel armády byl z valusijské krve. A Kelkor – Kelkor byl Lemuřan. Jeho válečnické umění a odvaha v boji, a také moudrost při rozhodování, ho pozvedly z řad neznámých žoldnéřů na druhé nejvyšší místo v armádě Valusie. Jen náhoda v místě narození mu zabránila zaujmout nejvyšší místo. Kelkor jel vzpřímený jak kopí, nepoddajný, rozhodný, jak socha z oceli. Muž odvážný a tváří v tvář nepříteli zběsile zuřivý, jinak ale ledově klidný. Jeho naprostá sebekontrola ho přímo předurčovala k velení. Kull opět proklel, po kolikáté už, to zaslepené lpění na zvyklostech, které vládly Valusii vyšší mocí, než měl král!

Příští ráno už je zastihlo na cestě dolů z hor do žluté tajemnosti camoonijské pouště. Celý tento den jeli rozlehlými, suchými, šafránově zbarvenými pustinami, kde nerostly ani stromy, ani křoví, ba dokonce ani stéblo trávy, nic, kromě nekonečného zvlněného písku, zvedajícího se a zase klesajícího v dunách. Postupovali tetelícím se a vysušujícím žářem. Ani kapka vody nezvlhčila tento úhor. Žádný pták se

neodvažoval vylétnout k rozžhavené klenbě oblohy, žádný zvuk neprotrhl ustavičné sténání hořkého větru. Jen skřipání jejich postrojů, cinkot oceli a vrzání písku pod kopyty koní rušilo tento klid. Dokonce i Brule, chřadl v tom bílém vedru. Stáhl si bronzový pancíř a zavěsil ho na hrušku sedla. Ale Kelkor jel stále vzpřímený, bez zakolísání pod těžkou zbrojí, jakoby se ho horko jak v kamnech vůbec nedotýkalo. Ani kapka potu se neobjevila na jeho kožené tváři.

"Stále čistý jak ocel," zabručel Kull obdivně. Sám často propadaje divokému vzteku, záviděl Lemuřanovi jeho železné sebeovládání.

Po dvou dnech cesty se konečně dostali z Camoonské pouště. Ocitli se v údolí mezi nízkými zelenými pahorky, vytyčujícími hranice Zarfhaany. Tady byli zastaveni dvěma zarfhaanijskými strážci. Kull pobídl koně vpřed a vjel mezi oba strážné.

"Jsem král Kull z Valusie," oznámil úsečně. "Sledujeme stopu Felnara, únosce žen. Nesnažte se mne zastavit, ani mi bránit v průjezdu. Budu se zodpovídat vašemu císaři."

Oba strážci ukročili stranou a pokynuli armádě k jízdě. Když se kavalkáda vzdálila z jejich dohledu, jeden z nich se obrátil k druhému s úšklebkem.

"Vyhrál jsem sázku! Král Valusie pronásleduje Felnara osobně."

"Ano," odpověděl druhý. "Tito barbaři mají horkou krev, když jde o čest. Jsou posedlí pomstít vlastní chyby. Kdyby to byl pravý valusian, byl bys to prohrál, při všech bozích!"

* * *

Údolím Zarfhaany se rozléhaly údery Kullových jezdců. Zastavil tady, aby odeslal poselství zarfhaanskému císaři s ujištěním o svých mírových záměrech. A tady se také setkali s Ka-yannou, pomstychtivým a zrazeným snoubencem.

Při krátkých zastávkách se rozneslo do všech stran, že Kull z Valusie jede k vycházejícímu slunci. Vesničané se shromažďovali, aby spatřili mocné a silné Valusijce.

"Tedy, podle tebe, únosce jede před námi s mnohadenním náskokem," uvažoval zachmuřeně Kull.

"Musíme proto naše pronásledování urychlit. Pokud se týče těchto rolníků, není pochyb, že Felnar je uplatil mnoha penězi, aby nás zaváděli na špatnou stopu a lhali nám."

Ka-yanna zkrivil své tenké rty ve zlomyslném úsměvu. "Dovol, abych jim položil otázku já, pane! Dostanu z nich pravdu jak vodu ze ždímaného hadru."

Kull se ani nepokoušel skrýt své opovržení. "Mučením? Jsme v přátelském stavu se Zarfhaanany. Jejich pán nám dovolil průchod armády jeho panstvím. Nemůžeme čekat, že by spolkl mučení svých vesničanů."

"Že by se císař staral o několik mizerných venkovanů?"

Kull ho odstrčil stranou. "Dost! Kelkore – mapu!"

Sklonili se nad pergamenem, ve kterém byly modrým, zeleným a červeným inkoustem vyznačeny země.

"Není pravděpodobné, že by se dal na sever," uvažoval Kull, "protože tím směrem je za Zarfhaanou moře plné lupičů a pirátů."

"Ani na jih," řekl přesvědčeně Kelkor. "Tam je Thuranie, dědičný nepřítel našeho národa."

Brule zase dodal. "Podle mě pokračuje na východ. To by znamenalo, že překročí Zarfhaanskou hranici někde blízko pohraničního města Talunie a pustí se rozlehlým Grondarem. Pak se zřejmě otočí k jihu, hledaje volnou cestu do vlastní země, do Farsunu, která leží západně od Valusie. Musí projít malými knížectvími na jih od Thuranie. Nemůže jít žádnou jinou cestou."

"Ano," přikývl souhlasně Kull. "Ale je tu jedna podivná věc. Jestli byl Farsun jeho cílem celou tu dobu, proč se vydal na východ – zcela opačným směrem?"

"Možná proto, pane, že všechny hranice Valusie, kromě těch východních, jsou uzavřeny v této problematické době. Nikdy by se nedostal přes strážemi uzavřené silniční přechody bez královského povolení. Tím spíše ne, když má s sebou hraběnku!"

A tak se vydali na východ, stále dál, na dlouhé, pomalu ubíhající dny. Přátelský lid je hostil při každém zastavení bohatou zarfhaanskou stravou odmítaje úhradu penězi. Vlídna a klidná země, myslel si Kull. Slabá jak děvčátko se široce otevřenými očima, dokud nepřijde nelítostný dobyvatel!

Kopyta jejich koní vyťukávala ocelovou hudbu svými podkovami v ospalých údolích a zelených lesích. Kull vedl Zabijáky vytrvale dál, dávaje jim jen minimum odpočinku, protože se před ním neustále vznášela jak prelud výsměšná a úskočná tvář Felnara. Jeho srdce plálo ohněm tvrdé dychtivosti po pomstě, neúprosnou nenávistí divocha, před kterou by se každý raději vzdal.

K pohraničnímu městu Talunie se dostali za ranního úsvitu. Armáda se utábořila na okraji lesa a Kull se rozjel do města s Brulem po boku. Brána se otevřela, když předložili královský znak Valusie a doklad o schválení volného průjezdu, který jim poslal zarfhanský císař. Byla to zlatá pečeť ve tvaru divokého grafona, držícího lva v zahnutém zobáku.

"Poslyš," řekl Kull a táhl velitele stráže v bráně bokem, "byl tu ve městě Felnar z Farsunu a Lala-ah z Valusie? Měli by přijet tak před třemi dny od západu."

Velitel přikývl. "Ano, králi, vstoupili touto branou do města před několika dny, ale jestli tu ještě jsou, to nevím."

Kull mu vložil do ruky drahokamy posázený náramek, který si stáhl z ruky. "Poslouchej a dávej pozor: jsem valusijský šlechtic na cestách, doprovázený piktským otrokem. Nikdo nemusí vědět víc, než jen toto, rozumíš?"

Voják si žádostivě prohlížel cenný šperk a pak ho vsunul do kapsy. "Ano, pane. Ale co tví vojáci, utáboření v lese?"

"Jejich tábor není z města vidět, jsou skryti pod visícími větvemi. Tento náramek zaplatil i to, že nevíš nic o mé armádě, ano?"

"Při Valkovi, pane! Jsem voják Zarfhaany – jak mohu klamat svého císaře a jeho vicekrále, který vládne tu ve městě, a to ještě předstíráním nevědomosti o cizí armádě! Předpokládám, že nechystáš nějakou zradu, ale –"

Kullový oči zazářily šedým třpytem. "Císařská pečeť tě zavázala k poslušnosti. Buď zticha a všechno bude v pořádku. Hledám jen valusijského zrádce a nemám v úmyslu škodit Zarfhaaně."

Velitel brány to tedy neochotně přislíbil a Kull i s piktským přítelem vstoupili do města. Právě začínal trh, ačkoli se z oblohy prodíraly teprve první paprsky ranního světla. Kullova vysoká statná postava a Brulova bronzová nahota budily pozornost, ale taková reakce byla přirozená. Kull překryl zaprášeným pláštěm svou královskou výstroj a tak doufal projít bez nemístných poznámek.

Našli malý hostinec a opatřili si pokoj. Potom se pohodlně usadili u výčepu s nízkým stropem, pomalu usrkávali pivo a rozhlíželi se, jestli neuslyší nějaké novinky, které by je zajímaly. Kull žil už dost dlouho v civilizovaném světě, aby věděl, že více informací lze získat v obchodě s vínem než v pokoji královského špeha. Pili a postavili i jiným po poháru vína. Tak uplynul pomalu den a oni se nedozvěděli ani slovo o prchající dvojici. Jestli Felnar z Farsunu a hraběnka z Vanary byli ještě ve městě, museli svou přítomnost tajit. Kull si pomyslel, že přítomnost zbabělého šviháka a krásné hraběnky z královské krve by jistě vyvolala prázdné řeči, nesoucí se z jednoho konce Talunie na druhý. Ale nic takového se neobjevilo. Byly snad jeho dohady špatné? Pokračovala snad dvojice dál bez odpočinku?

* * *

Na město padala noc, barvíc ulice do purpurova, když Brule a jeho pán opustili tavernu a šli sbírat informace do ulic. Úzké cesty starého města byly zaplněny strkajícími se zástupy nočních hýřilů. Světla pochodní a luceren se komíhala v nočním vánku. Vtom Brule položil těžkou ruku na Kullovo rameno a pokývl na levou stranu, kde se otevírala temná ústa jakési uličky. Tam stála otrhaná, přikrčená postava, kývající na ně pařátovitou rukou. Uvolnili si dýky v pochvách a vykročili do temného otvoru.

Stála tam vysušená babizna s kalnými očima, sehnutá věkem, v potrhaném, špinavém plášti.

"Kulle – Kulle – co hledáš ve spleti uliček města Talunie?" zaskřehotala pronikavým, krákoravým chrapotem.

Kullový prsty se sevřely kolem rukojeti dýky.

"Jak to, že znáš moje jméno, stařeno?" zeptal se.

Zakdákala. "Trh má mnoho očí k vidění a mnoho jazyků tam šeptá – a potom, ač jsem stará, uši mám dobré!"

Brule tiše zaklel a popadl ji za paži.

"A budeš mít také podříznuté hrdlo, jestli okamžitě nevyklopíš, co chceš, ty stará babizno!"

Stará žena nevěnovala žádnou pozornost této hrozbě. Její zanícené oči se lstivě leskly v šeru.

"Poslyš, Kulle, mohu tě zavést k tomu, co hledáš. Ale – máš zlato?"

"Mám dost, aby ti to zajistilo snadný život až do konce," odpověděl.

"Dobrá! To je dobře! Je to dost těžké, být starý a ještě k tomu chudý. Ted' dobře poslouchej! Ti dva, které hledáš, vědí, že jsi tady. Připravuj se k útěku, jen co bude dost tma. Schovali se v jistém domě a brzy, velmi brzy, vyrazí –"

"Ale jak?" zeptal se podezíravě Brule. "Brány Talunie jsou přece zavírány se západem slunce!"

"Ano, ale čekají na ně koně u malé zadní branky ve východní zdi! Stráž je podplacena – ano, mladý Felnar má v Talunii mnoho dobrých přátel!"

"Kde je ten dům?" zeptal se Kull.

Babizna natáhla špinavou dlaň.

"Prokaž svou dobrou vůli, pane! Ukaž mi barvu tvého zlata." Kull ji položil na pokroucenou ruku zlatou minci. Stařena si k ní přičichla, skousla a zdálo se, že je spokojena. Vesele zaskuhrala a posunovala se šouravě pryč v groteskní parodii dvornosti.

"Tudy! Tudy..." belhala se hlouběji do temné uličky. Kull s Piktem ji následovali zamračeně, s ostražitou opatrností, protože tu mohla číhat podlá zrada v těch ponurých brlozích a chatrčích. Sledovali její nakloněnou, šourající se postavu špinavými uličkami, míjejíce ukňourané, nahastrošené děvky, které vrhaly zamilované pohledy na jejich statné postavy. Za sebou pak slyšeli posměšky. Konečně došli do solidnější části města a zastavili se před velkým tmavým domem s pevně zavřenými okny a vysokou černou zdí. Stařena jim pošeptala zapáchajícím dechem, že Felnar a hraběnka se ubytovali v pokoji hned u schodů. Kull zachmuřeně pokývl a myšlenky se mu rozběhly.

"Brule, běž s touto ženou k místu, kde čekají koně – myslím k té zadní brance. Podívej se, kde to je, abychom to místo našli za svitu měsíce – já jdu dovnitř."

Brule protestoval. "Ale Kulle, nemůžeš jít do tak temného místa sám! Pomysli, může to být léčka!"

"Udělej, jak jsem řekl. Čekej na dohled od koní, já se pak k tobě přidám. Felnar mi může uklouznout – tak dávej pozor, abys ho chytil, objeví-li se dříve, než já."

"A moje zlato? Kde je moje zlato!" zakňučela stařena. Kull se na ni přísně podíval.

"Dostaneš své zlato, jen co se přesvědčím, jestli jsi mne opravdu dovedla k Felnarovu hnízdečku! Jdi teď s Brulem."

Jen co se oba ztratili ve tmě, vstoupil Kull do temného domu, sleduje svýma šedýma vlčíma očima slabý proužek světla ve tmě před sebou. Dýku připravenou, kradl se nahoru starým, rozvrzaným schodištěm. Přes svou statnou postavu se král pohyboval s lehkostí a tichostí lovícího leoparda – umění naučené v dětství v lesích Atlantisu.

I kdyby hlídač, sedící nahoře na schodech, byl vzhůru, těžko by slyšel přicházejícího Kulla. Takto se probudil, až když mu železná ruka sevřela ústa – probuzen jen proto, aby upadl do hlubšího spánku úderem těžké rukojeti dýky do zátylku.

Kull se na chvíli přikrčil nad strážcem, ležícím v bezvědomí, uši nastražené v tichu, neozve-li se nějaký zvuk pohybu. Ale i nadále panovalo hluboké ticho. Přikradl se ke dveřím pokoje, označeného babiznou. Někdo byl uvnitř! K jeho napjatým uším doléhal šepot tichých slov a skřípání prken v podlaze. Jediným tygřím skokem rozrazil Kull dveře a ocitl se v místnosti. Nezastavil se ani na okamžik, aby zvážil šance. Vůbec nevěděl ani se nestaral, nebude-li třeba pokoj plný ozbrojených nepřátel, čekajících na příchodího.

Místnost byla černá jak smola, kromě stříbrného proužku měsíčního svitu na podlaze, dopadajícího otevřeným oknem. A v bílém rámu okna se rýsovaly dvě černé postavy – postavy na útěku! Ve studeném světle měsíce zahlédl letmo pohled tmavých očí v hezké pikantní tváři dívky – přitažlivou snědou tvář chlapíka, vesele se smějící. Ze rtů mu vyrazil výkřik zuřivého vzteku a vrhl se oknem ven, strhávaje lano, po kterém dvojice sešplhala. Spatřil je mizet jak šíp ve stínech uličky za domem a ztratit se ve spleti nakloněných chatrčí. Vystřelil za nimi na měkce dusajících nohách, ale klamně světlo měsíce a inkoustová tma ho zmátly. Stříbrný posměšný smích ho udeřil do uší ze směru za jeho zády a jiný smích,

smích muže, vyražený z plného hrdla a pobavený, hned poté. Neztrácel čas prohledáváním čarodějného labyrintu naklánějících se zdí a rohů, ale hnál se nocí rovnou k zadní brance, kde měly být koně.

Našel koně i Brula a také stařenu, ale po dvou posmívajících se utečencích nebylo ani vidu ani slechu.

Kull klel jak šílenec. Felnar, ten plíživý, zrádný špinavec, ho přelstil! Koně byly připraveny jen naoko – dvojice utekla úplně jinou cestou. Jestli opravdu utíkají, ještě by je mohli chytit!

"Rychle!" zařval, vyskočíc na jednoho z Felnarových koní. "Utíkej do tábora a seber Rudé zabijáky – já jedu po Felnarově stopě! Dojed' mne i s armádou!" Hodil stařeně tlustý váček plný zlata a uháněl do noci.

* * *

Kull jel celou noc jak ďábel, usilující se zkrátit náskok Felnara a hraběnky. Jejich stopa nepochybně vedla na východ. Východně do Grondaru, přesně podle Brulova předpokladu! Sklonil se ke koňské šíji. Vlající hříva ho šlehala do obličeje, ale hnál koně ostruhami. Východně do Grondaru, do Země stínů! Hvězdy na západní obloze už slábly a svítání se přikrádalo z východu, když Kull se pachtil na ztěžka oddechujícím koni do svahu východního pohoří. Zastavil se až v rozsedlině na vrcholu, která tvořila široký průsmyk, hluboko zařezaný mezi hory, jako proseknutý bohy obrovskou šavlí. Farsunian s dívkou musel projít tudy, nebyl tu jiný průchod touto skalní stěnou strmých útesů, která se táhla tisíce mil a tvořila přirozenou hranici mezi Zarfhaanou a Grondarem. Vyštval svého unaveného zpěněného koně na nejvyšší místo průsmyku a tady odpočíval, ruce zkřížené na hrušce sedla, hledíc dopředu.

Tam ležel Grondar, koupající se v purpurové záři čekající na svítání, které se právě vynořovalo za horizontem. Byla to nejvýchodnější říše Sedmi císařství – poslední pevnost lidského rodu – a za ní už pak nebylo nic, jen prázdná divočina, rozprostírající se až k nejzazšímu konci světa. Určitě se už brzy střetne s Farsuňanem – meč proti meči! Felnar nebude moci jet příliš daleko na neznámý východ.

Na prudkém svahu pod sebou viděl vést stezku. Strmé srázy útesů spadaly příkře dolů k rozlehlým pláním – míle a míle pusté bezútěšné savany, na které se zmítala tráva, ohýbaná ranním vánkem. A tam – utíkající na pěšině – Felnar!

Vyrazil kupředu, dolů průsmykem, dolů po srázu, dolů do zamlžených plání Grondaru. Není čas čekat a dovolit Brulovi a Kelkorovi s Rudými zabijáky, aby ho dohnali a připojili se – viděl dvojici jet jen kousek cesty před sebou. Pravda, jeho kůň je udýchaný, ale Felnarův musí být také zesláblý a navíc nese dvojitý náklad.

Průsmyk byl hlídán osamělou strážní budkou, kde stáli dva bdělí Zarfhaané. Mávali a křičeli na něho, když prohřměl kolem, ale neodpověděl a oni se za ním nevydali. Vrátili se pomalu do budky a hleděli za ním, jak jede bílou cestou a pod kopyty jeho koně se zvedají obláčky prachu. Slunce už stálo v plné síle nad horizontem přesně na východ jako míč rudého ohně. Mlha, přikrývající ještě travnatou krajinu, byla rudá, jako by chytla od toho ohně. Černý obrys Kulla a jeho koně s ní splynul a připomínal černou čedičovou sochu v Bráně svítání.

"Další!" lakonicky poznamenal jeden ze strážců.

"Ano," otupěle odpověděl jeho druh.

"Jede do vycházejícího slunce. Blázen!"

"Ano," opakoval druhý s hlubokým smíchem.

"Jedou do vycházejícího slunce – a kdo vůbec přijíždí zpět, co? Za celá ta léta, co tu hlídáme? No? Kdo jel kdy zpět?"

"Nikdo."

* * *

Brule s armádou dostihli Kulla ještě dopoledne. Čekal na ně se zamračenou tváří, šedý prachem od hlavy až k patě, stojíc vedle těla koně.

"Už jsem ho skoro měl," zabručel Kull, když se vyšvihl do sedla koně jednoho ze Zabijáků. "Ale otočil se v sedle a střelil mého koně šípem, prokletě! Ale jede stále na východ, přímo na východ."

Armáda postupovala vpřed šustící trávou. Šli v širokém voji s očima na stopkách, nezahlednou-li pár, který už tak dlouho pronásledují. Kull předpokládal, že Felnar s hraběnkou se mohou pokusit kdykoli obrátit na jih, protože nikdo nejezdil rád příliš hluboko do této, legendami opředené, Země stínů – Grondaru. Tak jeli v rozevřené formaci, jak hubení vlci na poli, v řadě, vinoucí se od severu k jihu. Ale stopy Felnerova koně vedly stále přímo na východ, přímo do vycházejícího slunce.

Necítily se zrovna nejlépe v tomto temném kraji. Muži si šeptali podivné pověsti o Grondaru na konci světa. Sem nikdy nepřicházeli poutníci, protože Grondar byla čarodějská země a lidé v ní, pokud to vůbec byli opravdu lidé a ne temné bytosti, maskované lidskou podobou, se stýkali málo, nebo vůbec ne se západními zeměmi. Kull se ani nepokoušel poslat zprávu králi Grondaru s požadavkem volného průjezdu, jak učinil v Zarfhaaně. Grondar se svou temnou pověstí krále neměl. Vládli mu čarodějové, říkalo se. Jiní zase říkali, že mu vládnou démoni. Každá země, ležící tak blízko konce světa, je zřejmě ovládána bytostmi, sídlícími – kdesi tam, na druhé straně.

Jeli bez odpočinku či přestávky celé dopoledne, až byli koně blízcí schvácení. Jejich těžké boky byly zpěněny, pěna skapávala z těžce dýchajících tlam, v očích se objevovalo bělmo. Ale byli to váleční koně Valusie, chované ve vznešené linii po celá tisíciletí a vydržely nemožné.

Jak Felnar, jedoucí na jediném koni, mohl vydržet tento nápor tak dlouho, to bylo pro Kulla tajemstvím. Začal podezírat ty divné tvory, tajemné bytosti. Možná, že jejich čarodějná země Grondar ničí jeho napjaté nervy a tyto neznámé, vylidněné kraje vrhají své ničivé vlnění do jeho mysli, aby začal přemýšlet o kouzelnictví.

* * *

Spatřil je druhý den v poledne. Tmavou skupinu mužů, sedících na chlupatých černých ponících, stojící v tiché nehybnosti, čekající na blížící se Valusiany. Kull vyštěkl stručný povel unaveným mužům, prikazující opatrnost a odvahu.

Blížili se ke Grondaranům, Kull vpředu, po jednom boku Brula, po druhém Kelkora. Pak přikázali svým mužům zastavit a oni tři se rozjeli kupředu k seřazeným lidem z Grondaru. Kull je pozoroval přivřenýma očima. Byli to podivně tiší muži, asi čtyři stovky silných bojovníků, s pevnými snědými tvářemi a nezastřiženými černými vlasy, vlajícími ve větru. Silní tiší muži, štíhlí a tvrdí, oděni v hrubě opracovanou černou kůži, s blýskavými meči, které se leskly ve vysoko stojícím slunci tak ostře, až jejich záře zraňovala oči. Zvláštní temné mlčení mužů se žlutýma šikmýma očima a štíty z buvolí kůže, na kterých byly nakresleny četné symboly a tváře hrozných démonů a oblud, o jakých nikdy neslyšel, dokonce ani ve chmurných pověstech, či nejčernějších šeptaných mýtech.

Vůdce mužů z Grondaru byl starý. Léta na něm těžce spočívala a vous a vlající hřiva vlasů se třepotaly ve větru jak šedý, nepřízní počasí vystavený kámen.

"Cizinci, co děláte v této zemi?" zeptal se a jeho hlas byl hluboký a těžký, jak vzdálené dunění hromu v letním dnu.

"Pronásledujeme uprchlíky před spravedlností, kteří unikli z naší země," odpověděl Kull vyrovnaným hlasem. Chladné žluté oči na něho hleděly posměšně.

"Spravedlnost? Mluvíš o spravedlnosti, cizinče? Už jsem to slovo kdysi dávno slyšel. Ale tady v Grondaru, na konci světa, mluvíme o spravedlnosti málo. Mluvíme více o vůli bohů, či démonů temnot, jejichž vůle je silnější!"

"To je možné," odpověděl nezměněným hlasem Kull, "ale přejeme si jen projet vaší zemí. Nechceme diskutovat s Grondary ani s jejich bohy. Hledáme jen ty dva, jedoucí před námi k východu –"

Žluté oči vzplály v unavené tváři barvy kůže.

"Říkáš k východu, cizinče? Jedete na východ?"

"Ano, dokud nechyťme ty dva," řekl Kull a divil se, proč se po jeho slovech rozlehl ošklivý smích mezi hubenými, tmavými, mlčenlivými muži Grondaru. Starý vůdce se smál také – divokým, šíleným, hlučným smíchem, obsahujícím chladnou krutost a opovržení, o to strašnější, že vycházel z lidských úst.

"Tak to tedy jeď, cizinče! Jedeš na východ, tak jsi to říkal? – Jeď, jen jeď a vůle bohů či démonů velkých temnot budiž s tebou až do konce tvé cesty! Kdokoli bude silnější..." Chladný, řezavý smích

starého muže pronásledoval Kulla, připojujícího se k oddílu. Jeli tiše kolem skupiny Grondarů v zamlženém poledni a starý muž poslal poslední posměšný výkřik za nimi:

"Jeďte, vy blázni, jeďte! Ti co jedou do vycházejícího slunce – ti se nevrací!"

Celé odpoledne jeli tiše šelestící trávou a nespátřili už žádné Grondarany. Byli obklopeni mlhou jak šerem a ozvěna ticha Země stínů je pohltila.

* * *

Za svítání příštího dne dorazili k velké řece, prořezávající se planinami jak obrovský příkop kolem hradu bohů. Tekla v ní spousta pomalu se valící vody. Nad hladinou se zvedala mlha a rudé vycházející slunce se zrcadlilo ve vlnkách na hladině, jakoby tam tekla řeka roztaveného ohně. Nemohli dál. Stopa Farsuňana vedla přímo na červeně porostlý břeh.

V záři slunce náhle vyklouzl z mlhy plochý vor, poháněný těžkopádně tyčí v ruku starého muže přes červeně se lesknoucí vodní plochu. Muž byl sice starý, ale statný, mohutnější dokonce než Kull. Bylo vidět jeho nezkrotnou sílu, stejně jako u rozeklaných zřícenin královské pevnosti, kterou věky zničily, ale nezrušily. Nebyl to Grondaran, protože jeho vrásčité obličej byl bledý a oči pod bílým zamračeným obočím nebyly šikmé a žluté, ohněm planoucí, jak u tmavých lidí z Grondarů, ale šedé, světélkující, kulaté a vyzářující moudrost.

"Cizinci, chcete překročit vody k tomu, co leží za nimi tam na druhém břehu?" zeptal se hlubokým, klidným hlasem.

"Ano, chceme," odpověděl Kull.

"Tak pojd', králi, protože vidím, že jsi král mocný, alespoň podle měřítek smrtelníků. Pojd' – sám – protože mé plavidlo přepravuje jen po jednom tam, za vycházející slunce!"

Kull si prohlížel zblízka toho starého siláka.

"A co leží za vycházejícím sluncem, starý muži? Nějaké město?"

"Ne, ti, co překročí tyto vody Stagusu, nekončí ve městech. Nic z toho, co člověk zná, neleží tam za nimi – protože tady končí Grondar, nejvýchodnější ze smrtelných zemí a poslední ze Sedmi císařství. Za řekou se rozkládá jen konec světa, hranice Země."

Mezi Rudými zabijáky to po těchto zlověstných slovech zašumělo. Brule neklidně zaklel a žádal krále, aby zůstal zde. Vrátil se a nechají Farsuňana i jeho děvku tomu temnému osudu, čekajícímu na smrtelníky tam za vycházejícím sluncem. Ale Kull byl neústupný jak kámen.

"Musím jít dál. Dokončím pátrání," řekl.

"Tak tedy pojd'," vyzval ho starý muž a jeho velké oči se rozzářily zvláštním světlem. Kull nastoupil na vor a starý muž se odstrčil tyčí od břehu, kde stáli mlčky valusijští válečníci. Vypluli na širokou hladinu nachově červeného Stagusu a brzy jim šero raní mlhy skrylo břeh, který nechali za sebou. Kull si prohlížel dál tu tajemnou postavu.

"Kdo jsi, starý muži. Kdo to tu přepravuje tuláky na konec světa?" Převozník se na něho usmál clonou mlhy a jeho hlas se rozehrál jako vzdálená bouře v horách.

"Jsem z Rodu starších, který vládl na tomto thurijském kontinentu dříve, než vznikla Valusie, či stínů plný Grondar, nebo jiné říše, které znáš," řekl vlídně a Kull pocítil, jak ho prostupuje vlna překvapení a úcty. Protože Valusie byla málem starší než čas. Valusie byla stará už když štítý Atlantis a ještě starší Mu byly jen ostrovy v moři! Silným Kullovým tělem projel pocit něčeho silnějšího, než je strach, protože věděl, že před šerými věky, než přišli smrtelní lidé, ovládali Valusii temní a hrozní lidé. Byli mezi nimi Hadí lidé, kteří ani nebyli lidé, ale spíše druh démonů, který se přestrojil za člověka. Někteří pak byli vyhnáni z Valusie, když bylo jejich království poraženo, ale někteří, jak slyšel, ještě žili a číhali ve skrytých koutech Sedmi císařství.

Ale starý převozník vycítil jeho myšlenky a usmál se.

"Ne, králi lidí, nejsem služebník Hada. Ještě než přišli oni, vládl tady Rod starších. Země nám patřila dlouho, ale pak jsme z ní museli odejít a vrátit se do říše legend, ze které jsme přišli – na východ, za vycházející slunce. Bylo to z východu, jak jistě víš, když v Prvním rozbřesku času letěl nad zeměmi lidí velký Ka, Pták stvoření. Viděli jsme Kaa letět. Jeho ebenová křídla zastínila hvězdy ve chvíli Rozbřesku

času. A uvidíme ho znovu, až se bude vracet zpět na východ v Setmění času, kdy skončí všechno."

* * *

Za nachovým tokem Stagusu se rozprostírala plochá a pustá krajina, jak planiny pekel. Kull se vnořil do vířící mlhy, nechávaje nehybnou postavu převozníka, hroživou a vysokou, stát a hledět za ním očima planoucímá bezvěkou moudrostí dřímajících starých časů.

Pouštní krajina se postupně zvedala do holých pahorků. Nad hlavami na druhé straně jim plálo svítání, ale tato čarodějná země za řekou, byla zahalena v mlze. Král nemohl zahlédnout oblohu nad sebou. Kráčet těžce, ale neúnavně kupředu.

Čekali ho tam na hřebeni hory. Mohli mu ještě unikat, ale stáli tiše, dívka i její milenec. Kulla se zmocnil pocit neskutečnosti: hledal tyto dva snad celé věky, jak se mu zdálo, a oni se teď ani nepokoušejí utéci. Stojí a čekají na něho, a v ruce Felnara se blýská meč.

Kull došel až k nim, vynořujíc se pomalu z mlhy. Vztek a radost vstoupily do jeho srdce, hrdlo se mu napjalo.

"Konečně, ty farsunský pse, už mi neutečeš!"

"Ano, Kulle," odvětil se smíchem muž se štíhlou snědou tváří. Kull pocítil osten podivné výstrahy, který jím prolétl od hlavy až k patě. "Ano, útěk skončil – pronásledování je pryč – a skončila i maškaráda!"

Jeho hlas se stupňoval do triumfálního křiku a meč, zdvižený vzhůru, zaplál strašným plamenem zeleného ohně jak očarovaná pochodeň. Tím čarovným smaragdovým osvětlením spatřil Kull lépe dívku – viděl jak bledne a rozplývá se ve vzduchu, ve vířící mlze, na bledé tváři posměšný úsměv!

"Při Valkovi!" zaklel a zjezily se mu vlasy v týle. "Co je to za kouzla?"

Felnarův hromový smích zaduněl nad ním a lidská podoba se stala stínem, rozplývajícím se v tmavé mlze, tvář se měnila...

"Nepochybně, kouzla, ó Kulle, byl jsi oklamán a navnaděn až k samému konci světa, kde tě už tví bohové nemohou zaštitit a pomoci ti proti mému hněvu!"

Mlha zjasněla a Kull spatřil mužovu tvář. Ale nebyla to tvář, jen maska z holé bílé kosti! Rozšklebená, bezmasá lebka nad vysokým, silným tělem válečníka. Lebka ze slonoviny, v jejíchž prázdných, temných očních dutinách hořely dva živé jazyky tančícího plamene místo lidských očí!

"Thulsa Doom!"

Hlava mrtvoly po něm pošilhávala jak přízračný fantom z pekla a meč plál zeleným ohněm, kmitajícím na bílé kosti a vyvolávajícím tak dojem života pohybu.

"Ano, Kulle z Valusie, Thulsa Doom, nejmocnější čaroděj na Zemi! Varoval jsem tě při posledním setkání, že se vrátím k turnaji s tebou – a ta chvíle právě nastala!" Rachot strašného ledového smíchu tryskal z rozšklebených čelistí lebky a Kullovi tuhla krev v žilách. Thulsa Doom, největší mistr magie v Sedmi císařstvích! Kdysi vlákal Kulla do smrtících vod Zapovězeného jezera podobným trikem – Kull si dobře pamatoval Delcardesinu kočku a její moudrý, šeptavý hlas věků. Naštěstí nebo díky pozorným bohům, kteří zasáhli k jeho záchraně z čarodějovy léčky, se z toho dostal. Ale teď stojí spolu tváří v tvář v šeré zemi na hranici světa a tady nemůže zasáhnout žádný z bohů.

"Já, co jsem kdysi sloužil Hadovi, proklínám tě, ty podlý atlantský divochu. Přišel můj čas! Byl jsi blázen, když jsi uvěřil vnějšímu vzhledu – hraběnka stále žije ve Valusii, ponořena v začarovaném spánku. Se mnou to byl jen mlžný démon z konce světa, který jel se mnou sem a vzal na sebe její podobu, stejně jako já vzal na sebe podobu Farsuňana! Ale teď jsme se setkali, Kulle, a z tohoto setkání se odsud může vrátit jen jeden z nás, jen jeden odsud z místa za vycházejícím sluncem!"

Pustili se do boje v té mlze, meč proti meči. Čaroděj byl silný a neúnavný jak socha z černého kovu, zatímco Kull byl zesláblý dny tvrdé jízdy a nocemi bez odpočinku. Ocel zvonila o ocel a Kull cítil, že každým úderem jeho meče proti zeleně planoucí čepeli mu ubývají síly z těla. Paže mu těžkla jak olovo, mozek se zatemňoval slabostí a jeho mocná hrud' lapala po čerstvém vzduchu, jakoby bojoval pod hladinou studené, smrtící vody, která ho drtí a umrtvuje jeho svaly.

Pak pochopil, že čaroděj bojuje kouzelnou zbraní. Ale přesto bojoval, čerpal sílu z hluboké studny své mohutnosti, jakoby ji nikdy dříve nepoužil. Čarodějův pronikavý hlas se mu posměšně zařezával do uší.

"Ano, Kulle, boj – boj! Boj až do poslední kapky své síly, ať padneš jak pouhý kámen k mým nohám! Protože každým střetnutím s mým kouzelným mečem, Atlant'ane, vytahuji sílu z tvých paží a vlévám ji do svých žil. A také věz, Kulle, že i kdyby se ti to podařilo, nemohu být zabit! Protože já zemřel tak, jak lidé znají smrt, už před mnoha léty. Nic, co žije, nemůže zemřít dvakrát!"

Vyčerpání viselo na Kullovi jak tlustá výzbroj z pevné kůže. Přesto, že vířící mlha byla studená a vlhká, pot mu smáčel tvář a štípal ho do očí. Plíce měl naplněny ohněm a hrdlo vyschlé jak zaprášená mumie. Byl by prodal i svou šanci dostat se do ráje za doušek chladivého vína.

Pak náhle odněkud zezadu z vířivé mlhy zazněl naléhavý hlas, volající jeho jméno.

"Meč, Kulle! Vyměň si meč s tím ďáblem, vyraz ho z jeho ruky!"

Nevěděl, odkud se ten hlas ozývá, ale jeho slábnoucí, ztěžklé ruce uposlechl bezmyšlenkovitě příkaz hlasu. Tvrdě udeřil a cítil, jak zelený meč, dopadající plochou proti čepeli, pije poslední zbytky jeho sil. Máchl prudce nahoru a do strany, tím trikem, který zná každý muž meče. Úder, který odrazí čepel a odzbrojí protivníka – a hle! – zelený meč vylétl a Thulsa Doom byl beze zbraně.

Z mlhy se vynořila nečekaná postava Kelkora z Lemurie, mokrá od hlavy k patě, protože přeplaval řeku Stagus. Nebyl schopen nechat svého krále samotného v boji v neznámé zemi. Jednou rukou popadl kouzelný meč ze zeleného ohně a podal ho slabému Kullovi.

Král uchopil meč za rukojeť a okamžitě pocítil, jak se mu vrací dřívější síla do paže. Divoce se rozesmál a hodil svůj ocelový meč Thulso Doomovi.

"A teď ukaž, čaroději, co umíš! Ukaž nám, jak tvá kouzla pracují!" skuhral vyprahle se suchým jazykem. Znovu se pustili do boje v té neměnné mlze. Ale teď se únava obrátila. Co udeřil Kull planoucím mečem do oceli v čarodějově ruce, to se vracela rozechvívajících síla ve vlně do jeho slabého těla. Únava odplouvala z jeho rozbolavělých svalů, vidění se mu zostřovalo a otupělý mozek se pročistil a byl čilý. Těžká kožená výstroj vyčerpání z něj kousek po kousku odpadávala a on bojoval s nepřemožitelnou silou. Zatlačoval čaroděje, který ztratil řeč, až ho donutil pokleknout.

Teď byla řada na Thulso Doomovi, aby pocítil studený dech osudové rány nad sebou! Jeho údy se leskly potem, chvěly se vyčerpáním, dech mu ztěžkl, až lapal po vzduchu. Ač byl mrtvým předmětem, oživeným pouze magickými silami k životu, cítil bezvěký čaroděj, jak mu umělý život vytéká kapku po kapce z jeho těla při nelítostném postupu Atlant'ana. Vyzval Hada. Jeho hlas se zvedal do výše v šíleném, pronikavém výkřiku hrůzy, přivolával demony, kterým sloužil – ale marně. S hrůzou a nemilosrdnou konečností zjistil, že každé kouzlo se může obrátit proti svému tvůrci. Protože tady, ve zšeřelé říši blízko konce světa, neměli bohové a ani démoni žádnou moc. Jeho démoni mu už nemohli pomoci stejně, jako Kullovi bohové nemohli přijít zasáhnout ve prospěch Atlant'ana.

Konec nenastal hned, ale přišel. Kull vrazil zelenou čepel hluboko do prsou Thulsy Dooma. Propíchl jeho pracující srdce a nechal v něm čepel ponořenou, aby vypila čarodějovu sílu. Zelené záření neustále sílilo a současně unikal život z čaroděje. Pomalu se smršťoval, až z něj zůstala jen malá mohyla šedého prachu. Kull nechal ležet zelený meč, kde byl a otočil se ke Kelkorovi.

"Ať Lemuřan, či ne, žádej ode mne nejvyšší velení Rudých zabijáků," ztěžka vydechl. "Porazil jsem tu ďábelskou magii – nepochybuji, že mohu porazit i planý zákon Valusie!"

* * *

Brule mu vyšel vstříc až do vody, když se vraceli tiše se vlnícím proudem Stagusu s Kelkorem.

"Přicházíš z konce světa, Kulle?" ptal se Brule, když se pozdravili. Král se dutě rozesmál.

"Při Valkovi, Pikte, nic takového jsem neviděl. Ale místo toho jsem byl nepochybně blízko kraje života, odkud přicházím!"

"A co teď, Kulle? Kam teď?"

Král si polil tvář vínem a s ulehčením si otřel rty.

"Zpět, odkud jsme přišli. Byla to dlouhá cesta, ale před námi leží volná země! Říká se, že žádný člověk se ještě nevrátil zpět ze země za vycházejícím sluncem. Ano, možná – my teď můžeme rozbít další mýtus, Brule!"

Kelkorův hlas zařinčel jak železo. "Kupředu – Rudí zabijáci!" A trubky zaduly.

* * *

Cesta zpět na západ byla dlouhá, těžká a únavná, ale nakonec skončila. Na jejím konci byla Valusie a domov.

Přeložila Eva Konečná